

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כאשר עולה השאלה: "זוער איז ווער?"

חרי' התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער"...

ראר עמוד 11

חג השבועות

חיי' תהא שנת נפלאות טובה

תנח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

בס"ד. יום ב' דחג השבועות, ה'תשמ"ו.

אחה הראה לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, ומבאר רבינו חזקן בספר התניא: דענין זה הוי בשעת מתן תורה, דאז הוי הגילוי דאתה הראת לדעת גו', כתורת אדמו"ר הקנין אתה דו עצמות א"ס ב"ה הראת דו הקסם זך בשוויון לדעת שו מען זשל דיד וויסן, כי הוי' הוא האלקים אין עוד מלבדו, שהם ב' אומני ועניני השגה בהשגות אלקות, הא' הוא ההשגה דהוי' ואלקים כולא חד והב' הוא ההשגה דאין עוד מלבדו. הפס ומבאר בתניא שם, שבשעת מ"ה הוי גילוי זה (דעצומ"ה וכו') באופן דהראת (ומוסיף) ממש בראי' חושיית, וממשיך בתניא שם, ולכן היו (ישראל) בטלים במציאות ממש כמארז"ל: שעל כל דבור ודבור

ב. בסוף סעיף ד - לכאורה בתחילת הענין משמע שבחי' סל דתורה הוא אתעדל"ע מצ"ע, ובסיום הענין איתא שזה נמשך ע"י לימוד הנגלה (ותלמודו בידו). ולכן אולי כדאי להוסיף הערה:

"(41) כי גם בחי' האתעדל"ע שלמעלה מאתעדל"ת - אינה שורה ומתגלה אלא כשיש שלימות במעשה התחתונים כו" (לשון הלכות שח"ש שבהערה 29). ובלשון הזהר (ח"ג צ.ב) "לא שריא אלא באתר שלים". ואלע נבמ סא זל איץ צר דיני גאלי

תוכן העניינים

- 3 טוענים ש"משיח נא" זה ענין של ליובאוויטש
- דבר מלכות / משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ה
- 7 במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו?
- פניני נאולה / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשיח
- 10 "דער איז דער"
- "לחיות עם הזמן" דימות המשיח / פרשת השבוע באור הנאולה
- 12 כל מי שיש לו השפעה צריך לעסוק בביטול המזירה
- לוחם מלחמת ה' וניצח / שידות בענייני שלמות העם והארץ
- 14 משה מפי עצמו אמרה
- כת"ק - פרסום ראשון / מהמת הרבי על מאמר ד"ה אתה הראת ה'תשמ"י

מערכת "יחי המלך"

באר"ה ב' 38 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל': 778-6670 (718)
 באר"ק: שביב האמונה 9 קרית שמואל, חופה טלפקס: 840-3153 (04)
 כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>
 יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", חייילי בית דוד
 לשיבת תורת"ל המורכית, "בית משיח" 770

פועלים ש"משיח נא"י זה ענין של לוי בלאזיפיש...

ליובאוויטשי אינה מתביישת בזה, ואשרי שזכינו לכך – אבל לא צריכים לטעות ולהשוב שזהו ענין של ליובאוויטשי! ■ כבר דובר ריבוי פעמים, שלצעוק "משיח נא"י" היא לא המצאה חדשה של ליובאוויטשי, אלא זה כבר כתוב בסידור ■ שאלו אותו מדוע דוקא ליובאוויטשי צועקת "ווי וואנט משיח נא"י"? ■ אפילו כאשר שואלים שאלה זו את השייכים לנו, שהם צריכים לדעת את המשונה – גם הם מתבלבלים, ומכניסים לי את השאלה, ומחכים לתשובה ■ תרגום תפשי משיחת יום ב' דהג השבועות ה'תשמ"ה – בלתי מוגה הנחה: "יעד הנחות התמימים", תרגום: מערכת "יהי המלך"

הסיום של ספר ראשון בתהלים – כיון שבזמן הגלות, במצב ד"קלקול", הוא "ביר ה' אלקי ישראל מן העולם (י'רופט עס ארויס)" ש"עפשי תערוג אליך אלקים" כמו איל ש"תערוג על אפיקי מים".

זאת-אומרת, היות ונמצאים במצב של גלות (מצב של "קלקול") עולה מיד הצעקה וה"געוואלד": מדוע משיח עדיין לא בא? וזה כל כך נוגע עד שמטווים זאת ל"אל תערוג על אפיקי מים", כלומר, אין זו סתם צעקה ותשיבה, אלא הוא משתקק לזה באופן שזה כמו "מים" שמחיים אותו.

וזהו הלימוד משיעור התהילים היומי – שכאשר אוהזים במצב של "קלקול" וכו', זמן הגלות, צריכה להיות תשוקה גדולה ביותר לביאת המשיח, באיל תערוג על אפיקי מים" – ז"א, מהו הענין ד"מן העולם ועד העולם?" אומרת ע"כ המשנה בסוף ברכות מן הותמי בכות שבמקדש היו אומרים מן העולם, משקלקל המינוי (נוסח אחר – הצדוקין) ואמרו אין עולם אלא אחד המקינו יהיו אומרים מן העולם ועד העולם". זאת-אומרת, שענין זה בא כתשובה על הירידה בגלות ד"קלקול המינוי".

שחוק הקשר גם לתולדות של הספר השני "כאיל תערוג על אפיקי מים וגו'"

מלשה מלי עיצמו אמרה

בקשר עם תג השבועות, מובאים בה' עילומים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה אתה הראת גו' שונאמר ביים ב' דהג השבועות ה'תשמ"י

(נדפס בספר המאמרים מלוקט ח"א ע' תנו ואלך)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

צילום א': הרבי הוסיף בתחלת המאמר בכתי"ק: פסוק במשנה תורה (שמשה מפי עצמו אמרה).

צילום ב': הרבי כתב בסוף התערה בכתי"ק: ועצ"ע דהא טל לא מיעצר במי אלף.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל המיכות לתת הקדשה ב"יחי המלך", גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עי"י תעשה עוד צעד ב"דרך הישרה" להביא את ביאת והתגלות משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

ועכשיו – תדעו!

מהיום ניתן להלק את ה"יהי המלך" כשתורה בשמחות עם אפשרות להוסיף כיתוב על עמוד השער והאתרו"ל לפרטים הצקשך צדקדס לשלפון:

כארה כ"ב: 778-6670 (718) כצ"ה יק: 3153-840-04

ותמוין הקדשה לפועד שרצית. מחירים נוחים!

”יילדזם מלחמת ה' - זיצט”

תבטול: ואדוב: יחזר טוב שאתה תעשה זאת, כיזן שאז תישם בתור אחד שה' לז חלק בבטול המזדה.

ויהודי נשאר יהודי וגוי נשאר גוי, ואסור לומר על גוים שהם יהודים. במילא כל אחד שיש לו קשרים והשפעה וכו' שיעסוק בבטול המזדה.

ד. ומה שטוענים שזקוקים לעוד תושבים בארץ ישראל היות ואין שם מספיק יהודים, איז המענה על כך נמצא בהפטרה שקראנו בשבת הקודמת (פ' במדבר) ש”ה' מספר בני ישראל כחול הים אשר לא נמד ולא יספ”, והודים לא זקוקים להגיע לעולם אחרים, אלא הקב”ה מבטיח שהי' ז”ה” מספר בני ישראל כחול הים” עד “אשר לא נמד ולא יספ”, שלא יוכלו לספור את בני ישראל, וזה בדאי רקויים.

ישנו דבר פלא שאינני יודע האם משהו שם אליז לב: מאז שקראו בתורה פ' בחקוקתי, ששם (ז, כו) קראו “ורדפתם את אויביכם ונפלו לפניכם לחרב”, וכפי שרש”י מפרש בפשוטו של מקרא שהכוונה היא “איש בחרב רעה”, מבלי שיצטרכו כלל לבני ישראל – הנה מאז שקראו זאת בתורה (וכרכו ע”ז “אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו”), החלו כל הצרות והמלחמות אצל הגוים בינם לבין עצמם.

עד עתה זה ה' קורה לעיתים רחוקות בלבד, וגם לא בהיקף גדול, אבל עכשיו מאז שקראו “ונפלו לפניכם לחרב” ש”איש בחרב רעה”, החלו כל המלחמות בין הגוים, ובאופן שאף פעם עוד לא ה' שכלל לא זקוקים לבני ישראל, ואצל בני ישראל לא צריך להיות אפי' “חרב של שלום”.

וכשם ש”ונפלו לפניכם לחרב” קויים תיקף ומיד לאחר שקראו זאת בתורה, שכך יה' גם מה שארוזים עתה – ה”ה' מספר בני ישראל אשר לא נמד ולא יספ”, שגם זה קויים.

וגם במה שארוזים עתה, פ' נשא, “ה'נשא את ראש בני גרשון גם הם”, והי' ה”בכר ה' וישמרד”, והי' ה”הנה לא נים ולא ישן שומר ישראל”, והי' ה”ה' שומרד ה' ויקל”, ויקויים ה”ה' ישמרד מכל רע” ו”ה' ישמר צאתן ובואן מעתה ועד עולם”.

שיפסמו ענין זה בשמי או לא בשמי, שזוה ענין הנוגע לכל אחד ואחד, לילדים שלו ולנכדים שלו, ושימסודו זאת לכל אחד שיטנה הכרות עמו, ולכל אחד השלום רק מה שהוא (המוסר) אומר, שיידעו שזוה נוגע להם עצמם שיבטולו את המזדה.

ויהי רצון שמשבת נכנס למוצאי שבת שאיז ישנו הענין ד”אל תירא עבדי יעקב”, שא”ז אומרים בנוגע לסעודת מלוה מלכה הנקראת “סעודת דוד” וכפי שמוסיפים בה “סעודת דוד מלכה משיחא”, יבא ויגאלנו ויילכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

[נגנו את הנוגן כי אלקים ישיעי ציון, ובאמצע הנוגן עמד כ”ק אדמו”ר שליט”א מלא קומתו ורקד על מקומו, ואח”כ נתן את המזונות עבר המלוה מלכה, ולאחר ברכה אחרונה, טרם צאתו, התחיל לנגן כי אלקים ישיעי ציון].

(תדגום תפיש תמיד ש”פ נשא” טי סידן ה”חש”ל - בלדי תגמה)

דבר מלכות

יסבירו לו, מה שכבר דובר ריבוי פעמים, שלצעוק “משיח נא” היא לא המצאה חדשה של ליובאוויטש, אלא זה כבר כתוב בסידור, כפי שהודים אומרים ג פעמים בכל יום חול – “את צמת דוד עבד עיפד מהרה תצמיח”, וג פעמים בכל יום חול ר' פעמים בשבת וי”ט – “ותחזינה עניינו בשופב לציון ברחמים”!

וכפי שכבר דובר אודות זה ריבוי פעמים, ולאחרי כל זה – בחודש סיון תשמ”ה מניע מכתב “חדש” עם שאלה “חדש” כאילו שלאף אחד לא נפלה כז קושיא עצומה – מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת “ויי וואגט משיח נא”! ושאלה זו הוא שולח דקא אלי, כיון שמי עוד יכרל למצוא תירוץ על כוז שאלה מבהילתו...

אבל היות שהוא מתבלבל משאלות וטענות אלו אע”פ שכבר הסבירו זאת כ”כ פעמים – צריכים תמיד לחפש עוד באורים בהם.

איז נוסף לביאורים תי”ל (מתתפלה בכל יום ומה”ג עיקרים) נוסף ביאור חדש מהשיעור בתהילים . ששם כתוב שיחודים צועקים לא רק “ויי וואגט משיח נא”, שזוהי אכן צעקה אך היא באופן ד”וואגט” (רצון), אלא היתה מכך – “כאל תערגו על אפיקי מים כן נפשי תערגו אליך אלקים”, דהיינו, לא רק שהוא רוצה (“וואגט”) משיח, אלא זה נוגע בנפשו, הוא משתוקק לזה באופן כזה שזה כמו “מים” המחיים אותו, כמו שמפרש במדרש עה”כ, שאם אין לו אפיקי מים הוא מתבטל מציאותו (“אויס מציאט”), עד כדי כך “נפשי תערגו אליך אלקים”!

להמשיך ולחבר את הנאולה בגלות.

וזהו גם הקשר בין השיעור תהילים ליום זה (יום ב' דתג השבועות) – שהוא תמיד השיעור תהילים של יום זה – בהיותו יום טוב שני של גלויות, וכ”כ.

שמה ישנו גם מענה מאוד פשוט על הסענה החדעה – מהו המקור לזה שצריך לצעוק “ויי וואגט משיח נא”!

כמדובר כמה פעמים, שמצד החדש כפול ומכופל דגלות, איז כאשר באים עם טענות כאלו לאחד כזה שהתייגע לבוא להתלוודויות, שבהם הסבירו לו ריבוי פעמים שלצעוק “ויי וואגט משיח נא”! זה לא דבר חדש – שהרי יהודים צועקים זאת בכל יום בתפלה: “את צמת דוד עבד מהרה תצמיח”, “ותחזינה עניינו בשופב לציון ברחמים”, וזהו אחד מה”ג עיקרים (אחכה לו בכל יום שיבוא) וכו' – איז ללא הבט על כל הני”ל, הוא מתבלבל מטענות ושאלות אלו!

עד שבמים אלו קיבלתי מכתב מאוד, שהוא פגש מתגלים שאינם ארוזים מליובאוויטש – הם אינם יודעים כלל מהי ליובאוויטש ומה הם מתגלים, אבל הם לא ארוזים מליובאוויטש... – והם שאלו אצלו, מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת “ויי וואגט משיח נא”, שמהו מובן – טוענים הם – שזוה ענין השייך לליובאוויטש בלבד, והיות שהם אינם ארוזים מליובאוויטש במילא הוא אינו ארוז ללא צועק “ויי וואגט משיח נא”! וזאת הוא כותב לי לאחרי זה שכבר דובר על כך ריבוי פעמים!...

אלי שיש להם שייכות אליז בדיאי

"אלקיד", וכיון שהגמים שואלים את החתולים את הטעם לזה (מדוע בני ישראל צועקים שהם רוצים משיח באופן שזה נוגע בנפשם) - "באמור אלי כל היום אי' אלקיד", ז"א, שבי ישראל צועקים שהם רוצים משיח הזה נוגע בנפשם ("נפשי תערוג אלי אלקיד", "בעבר שאיבי אמור לי אי' אלקיד, אם אלקים הוא יקום ויעזרד" (מצד"ד שם) ושיגאל אתכם, ובהמשך הפך הוא חוזר ע"כ עוד פעם: "באמורם אלי כל היום אי' אלקיד".

ויש לבאר הסיבה שהוא חוזר ע"כ פעמיים, היות ועי"ז הוא מוסיף עוד ענין: הפירוש הפשוט של "באמור אלי כל היום אי' אלקיד", הוא, שהגמים אומרים לבני ישראל כל היום "אי' אלקיד", "אם אלקים הוא יקום ויעזרד".

אבל ישנו בזה עוד פירוש: "כל היום" אינו בא בהמשך לחיבתם שלפניו אלא זה שייך אומרים "אי' אלקיד", אלא זה שייך לחיבתם שלאחריו - "אי' אלקיד", זאת-אומרת, שהגמים שואלים את בני ישראל "כל היום אי' אלקיד": בשלמא כאשר אתם מתפללים לה' ולומדים את תורתו איז מובן "אי' אלקיד", אבל "כל היום" כאשר אתם עוסקים ב"כל מעשד" ובי"כל דרכיך" - היכן אז אלקיד.

ובכדי לזקק עוד ולהכריח את הפירוש השני, הוא חוזר בפרק זה פעם שני "באמורם אלי כל היום אי' אלקיד". ועל שאלה ז' של הגמים (עי"פ הפירוש השני) המענה הוא, ש"כל מעשד יהי לשם שמיים" ו"בכל דרכי דערה", גם "כל היום" יש להחידם את

החתולים את הטעם לזה (מדוע בני ישראל צועקים וצורקים "כל היום" שהם רוצים משיח (נפשי תערוג אלי אלקיד), "לישועתך קונו כל היום".

כל מי שיש לו השפעה צריך לעסוק בביטול הגזירה

מפרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א [בנוגע ל"מיהו יהודי": בכלל, בטוח אני שבאם ישנו לרצאי רפורמי שבצעמו נתן לגויי שחוא "יהודי", וישאלוהו האם הוא רוצה שבתו תתחתן עם גוי זה, הוא ידעיעז ("א טרייסל טאן") ויאמר שאיננו רוצה, כיון שבתו היא "בת שרה רבקה רחל ולאח", רוחה רוצה שתתחתן עם "בן אברהם יצחק ויעקב"ז

אזי נשאלת השאלה: הרי אתה בעצמך נתת לו נייר שהוא "יהודי" אזי הוא יענה לי: יש לי קישי עיל, אני נדן אמלית ("דיסקרמינישאל"), אני אחזי שחזו צדק ויושר (אע"פ שהצדק ויושר האמתיות הם דוקא ע"פ תורה, שהרי "דרכי דרכי נועם וכל תניבותי, שלום"); אבל כשתאמר לו שגוי זה יתחתן עם בתי, הוא מיד ידעיעז, ינענע את ידיו ויאמר שהוא לא רוצה זאת.

ובפרט שטבע החורים הוא, שאפילו דבר שהם בעצמם (החורים) לא זקוקים לו, הם יתנו את הכל שללדיהם יהי דבר זה, שלכן אפי' כשהוא אומר על גוי שהוא "יהודי", אעפ"כ כאשר זה מגיע לחתן את ילדו (עם הגוי), הוא איננו רוצה זאת; שהוא פסק על גוי שהוא "יהודי", הרי זה בגלל שהוא (החאבלי) אדם עם אופי וכי', אבל כאשר זה מגיע לילדים שלו - הוא איננו חפץ בו (בגוי).

ב. לכן חשוב שכל אחד ידעי שזה נוגע אלי, שישכח מכל הענינים: תשכח אודות לויבאוויטש, תשכח אודות "המזרח", תשכח מ"אמורד", תשכח מ"מטורי קרתא" (ותשכח אפי' באותו רגע שזה נוגע להקב"ה)... כאן מדובר רק בנוגע לך עצמך, האם ילדיך או נכדיך יתחתנו עם גוים או לא?

... ולכן המזירה מוכרחת לחתטל, וכל אחד צריך לדעת שזהו דבר הנוגע אליו, והוא מוכרח לעשות כל מה שביכולתו כדי לבטל את המזירה, כיון שזה נוגע לקיום של עם ישראל, וזהו ענין הנוגע לסכנת נפשות ממש. וכפי שה"דבות הראשית" אמרה, שאם יעבור חוקך יהי' כזה פילוג בין יהודים שלא הי' מאז שירבעם בן נבט הפריד את עשרת השבטים מיהודה ובינהון; ולכאורה, יש לך כאן דבר ברור מחד"דבנות הראשית" בארץ ישראל - ואם כן הנך רואה מהי השאלה המוצגת לפניך, חוק זה יכול לפעול פילוג בין בני ישראל שלא הי' מאז שעשרת השבטים התפלגו, ומדוע אינך פועל בזה?

ג. והיי רצון שבקורב ממש תתבטל המזירה, ואין שום נפקא-מנה ע"י מי, שישכחו אודות לויבאוויטש, שלא "לויבאוויטש" ביטל זאת, הניקר שהמזירה

שכן הוא, רק השאלה היא ”זוער איז וער”, והרי זהו דבר הפשוט שבדורו של הבעש”ט זה ה’ הבעש”ט, ואח”כ המגיד, אדמו”ר הזקן וכו’ עד שבדורנו זה הרבי הוא ליק מ”ח אדמו”ר.

ובאם אזו זה ה’ דבר הפשוט, וכפי שהרבי אמר כשיספר את המעשה שזה דרישת-שלום מלפני 175 שנה, עאכ”כ פעת שברדאי זהו דבר הפשוט וכו’.

ג. כאשר הרבי פירסם את הקול-קורא”ס, אודות ”לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה”, הפיצו אז החסידים את הקול-קורא”ס והסיפו שזה ”הוא הוא”... הגיע מלשה בטענה אל אחד מה”צטע אידן” מפולין וטען: היתבן? אק מרשים לחסידים לפרסם את הקול-קורא”ס, ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה”גוטער איד”: הבה נתבונן, אנו הרי מאמנים בכל יום שיבוא – ישנם כאלו שאומרים את ה”אני מאמין”, וישנם כאלו שיוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד – וא”כ הרי משיח נמצא כבר, אזי כאשר חנן יודע בעצמך שאינו המשיח, ואני יודע בעצמי שאנני המשיח, ומישהו חרי צריך להיות – אז מה אכפת לך שזה הוא (יזא”ס ארט דיר אז דא”ס איז ער”?)!

וכמו”כ בתנ”ל: רבי ישנן, שהרי כך נאמר בזהו ובמדדש תנ”ל, והרי אין במי לחלוק א”ז, איך כאשר עולה השאלה: ”זוער איז ווער”?! הרי החשובה הפשוטה היא: ”זער איז דער” [= הוא הוא...] – מקודם ה’ הבעש”ט, אח”כ המגיד, אדמו”ר הזקן וכו’ עד ל”ק מו”ח אדמו”ר.

ד. וזהו גם הוראה בענין הפעת המענינות חוצה, לא כפי שאחרים סוברים שמצד ההתנחלות שעדיין ישנה על חסידות, אי אפשר לצאת בלתי ולהפיץ את המענינות, אלא האמת היא שלא כן הוא.

כיון שבדרות הקודמים ההתנחלות באה מצד טעות שה’ יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכחות המסוכנות שהיו אז, היתה יכולה לקרות טעות כו’ בשוגג, עכ”פ לא החיפך משוגג. משא”כ היום, הרי כולם יודעים, גם ”עמא דבר”, ואפי’ גוים להבדיל, שכאשר אומרים על מישהו שהוא שייד לחסידות, הכוונה היא שהוא מניח שני זוגות תפלין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו’ וכו’, והטענה היחידה עליו היא שהוא בטלי, בטל ממלאכת העולם כו’ כיון שהוא מתפלל יותר בארילכות ומניח שני זוגות תפלין, והקשה כל התורה לתפלין, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצוות, וא”כ התנגדות על ענין זה ע”פ תורה לא שייכת למגרי, זה רק שמעשה אבותיהם בידיהם. והיות שאין לה שום מקום בתורה – זה לא מציאות כלל, אלא ציין בלבד שאין לו שום מציאות.

במילא, הרי יכולים להפיץ את המענינות בתוקף, רק יש לילך בדרך נעים וברכי שלום, לעורר את פנימיות הנשמה ע”י פנימיות התורה שמקשרת את היהודי עם פנימיות קרב”ה, ומשם להמשיך את גליא דקרב”ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרף, בבני חיי נמוזגי וריחי.

(תרגום תפשי תשורת ש”ס ושאר היתש”כ - מבד תומה)

היתכן שצונקים יזי וואנט משיח מוכן, שבענין זה ד”ל יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה’ בלבד” (שיהי’ באותו הזמן). יתעלו כל הזמן מתקופה לתקופה, היות ואז יגדלו יותר ויותר בלימוד התורה בכלל, ובפירט בידיעת ה’ (לדעת את ה’), ובידיעת תורתו של משיח.

ועאכ”כ שגדלו גם בדיעות מצבו של משיח עצמו, כיון שענינו הוא שילמד כל העם –

לכן אז (לאחר ביאת המשיח) ג”כ תהי’ הצעקה ד”משיח נא” באופן ד”כאל תערוג על אפיקי מים כו נפשי תערוג אלך אלקים” כיון שחתרו להשיג דוגא נעלית יותר במצבו של משיח כו’.

אבל עכשיו לא זקוקים להגיע ל”כאל תערוג על אפיקי מים גו” שיהי’ לע”ל, כיון שעתה יש לנו את זה כפשוטו ממש!

ומכך ישנה ההוראה לכל החרי, שהוא צריך לזעוק – עוד לפני הגאולה – ”כאל תערוג על אפיקי מים” [שזה עוד יותר מ”זי וואנט משיח נא” (כו”ל)] – כפי שגד הפלך אמר זאת, שגד מלך ישראל חי וקיים, הוא חי וקיים בתור מלך ישראל גם עכשיו, והוא אמר זאת בספר התהילים שלו בתור יצעים ומידות ישראל” בשם כל ישראל, בשביל כל ישראל ובשלחותו של כאו”א משראל, ששלוחו של אדם כמותו – ממש.

ויהי’ שמהד”בר זהו וע”י מעשינו ועבודתנו בכלל, נקמוץ בפועל בליקוד לגאולה האמתית והשלמה, שאז יהי’ הגילוי של מעשינו ועבודתנו באופן ד”נגלה כבוד ה’ גו”, בשמחה ובטוב לבב, ובגלוי ממש.

היתכן שצונקים יזי וואנט משיח נא”? אך אין זו שאלה כלל, היות ונמצאים בתוך כפול ומכופל דלות ובמילא יכול להיות דבר שכזה! ורחא”י, שאפילו כאשר שואלים שאלה זו את השייכים לנו (”ביי אייגענע”), שהם צריכים לדעת את התשובה – גם הם מתבלבלים, ומכוינים לי את השאלה, ומתכים לתשובה, והתשובה צריכה להגיע וכו’.

ובהו גופא רואים גם עד כמה עמוק חדרה הגלות, וכמה חסר בענין ד”צא” גם אצל השייכים לנו (ובמילא אין שום פלא מדוע זה חסר לאלו שאינם שייכים לנו (”בא ניט אייגענע”)).

[דובר בענין הגלות שחדרה למזכיריכם...].

...והי’ שמהד”בר אודות ”משיח נא” ו”אודות ”כאל תערוג על אפיקי מים” עוד לפני ביאת המשיח – שיהי’ נמשך כן גם לאחר ביאתו, כיון שע”פ הכלל שצריך להיות ”מלך בקדוש”, מוכן, שללאחר ביאת המשיח תהי’ עלי’ בקדוש בכל הענינים שעושים עכשיו, כולל הצעקה אודות ”משיח נא” באופן ד”כאל תערוג על אפיקי מים”.

וכמובאר באה”ק שגם לע”ל, כשכבר יהי’ זאת רוח הסומאה אעביר מן האיק”, יהי’ מעלין בקדוש, עליות בקדושה עצמה,

וכמוכן גם מפס”ד הרמב”ם ”באותו הזמן כו’ לא יהי’ עסק כל העולם אלא לדעת את ה’ בלבד”, וע”פ הדוע שללאחר ביאת משיח גופא יהי’ כמה תקופות שימשכו משך זמן, וכפי שהגמ’ בסנהדרין אומרת שדורו של משיח ג’ דורות (עם כל הפירוישים בה) – הרי

במה נחשב כל מה שעשו ערערינות?

תורה: "ועד הנחות המתונים", תרגום: מערכת "חי המלך" בהפסדה של יום ב' דוג השבעות נאמר בסיימה וחזתמה – למצנח בנגינות".

מבוא בדושי ההלילה, שמת הוצחון (למצנח) מושרשת בעים תנפס, "בישביל ניצוח המנח הרי מבזבו (המלך) כל סמולת האוצרות דחון יקר הנאסף ותוקפן במשך כמה שנים מודח אחר דור", על ידו ועל ידי אבותיו . . "ואשר מעולם לא השתמשה מזה לשום דבר, וכמוס רחמים מעין כל רואה, תנה בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבו כל האוצרות".

שבה – במדת הוצחון – מתבטאת כל העבודה דעקבתא דמשיחא. שלכן משה חי' עניי מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ובמידת בני היחודים בודא דעקבתא דמשיחא, בראותו את הנסיונות שהם יעברו; שהרי מה תופס מקום זה ש"דבר ה' אל משה פנים אל פנים" וזה ששומעים את קול ה' ד'אנכי ה' אלקד" – לגבי זה שכאן מתהלך יחודי ומתגלגל (ויזאלגורט זי"ד) בגלות בעקבתא דמשיחא, ועובר ענינים שאין הדעת סובלתו כלל, לא סתם אין הדעת סובלתו, אלא אין הדעת סובלתו כלל – שמחזיקים את בנו יחודי של הקב"ה כבר 1900 שנה בגלותו, ובאיזו גלות – היכן שבי ישראל הם עבדים לעבדים!...

אפילו כאשר נותנים ליהודי בגלות בני חי' ומזוני רויחי – במה נחשב הוא לגבי סעודת שלמה בשעתו? שמאניי לכל יהודי בכל יום, כפסק החורה בנוגע לפועל ישראל – שמזה מובן שמדברים אודת גשמיות הענינים כפשוטם – שאפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך כמחן", לא סתם "כסעודת שלמה", שאז עלולים לחשוב שהכונה היא לזמן ששלמה חי' "הדייט" והתגלגל, או אפי' לאחר שחזר, ש(לדיעה אחת) הוא לא חזר למלכותו כעין מלכות ראשונה, – אלא "כסעודת שלמה בשעת", בעת מלכותו, כאשר הוא חי' במלכותו בכל ה"שטורליס", "ישיב שלמה על כסא ה'".

אלא שבנוגע לבעל-הבית בשר ודם – הוא רק מחוייב במזון הפועל, לא בלבוש וביתו, משאל הקב"ה נתן לבני ישראל מזונות, לבישים, בתים, כסם ושדה, ואשה כשרה לכל שלשת הענינים המדברים לעיל] – הרי מובן שהיות ומדובר אודת בני ישראל, צריך הקב"ה לתת להם את כל הענינים בתכלית

"ירער אילן דערך"

"זגם בד' יאמינו לעולם" (מהקרא יאה דוג השבעות)

א. כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפ, שלאחר הפעמים האשונות שדמו"ר הזקן חזר ממערודישי, ונדע שהוא משתיק לחסידים, חרדו את חמיו ממינו הכבוד שה' לו שם. ומובן, שההדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדלות ביתח. אעפ"כ, לאדמו"ר הזקן חי' מנין אנשים שהיו מקושרים אליו, ואף שהי' זה מנין "כחוש" (יא מאגערער מנין?) – בלשון זה השתמש הרב בסיפור – זאת-אומרת שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אבל מכיון שכבר חי' לו מנין משלו (יא אייגעניגס מנין?), עדה שלימה – אמר אדמו"ר הזקן שהוא לא מפרח משיחהם. כ"ק מו"ח אדמו"ר לא פירש אז מי הם השניים.

בין מנין זה חי' ר' שלמה "לעקאח מאכער", שנקרא בשם זה, משום שהתפנס מאפייט לעקאח לסעודות מצוה [בזמן שהוא לא חי' שייך לאכל לעקאח סתם, אלא רק בסעודת מצוה] שעלי"ז הוא הכיר את כל התלמידים הכמים שבעיר שנתנו להמנינים לסעודות מצוה לכבוד המזמנים והמוזמנים. ר' שלמה סיפ, שבשנת תקל"א, זאת-אומרת עוד בחי' המגיד – התוועך אדמו"ר הזקן עם המקשרים שלו בשלשת ימי הגבלה. באותה התוועדה דיבר אדמו"ר הזקן בענין האמור בתורה, מה שהקב"ה אמר למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה "זגם בד' יאמינו לעולם". ושאל אדמו"ר הזקן, שלכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב"ה "זגם בד' יאמינו לעולם"?

והביא אז אדמו"ר הזקן את פירוש האבן עזרא, שעד אז חי' אצל מספר יהודים ספיקות בענין תבואה, ואע"פ שונאמר "יאמינו בה" ובמשה עבדו", אבל הרי לא נאמר שמה – "יאמינו כל ישראל", והי' חלק שעדיין לא האמין, וע"כ היתה ההבטחה ד"זגם בד' יאמינו לעולם".

והרמב"ם מקשה על האבן עזרא – שהרי אי אפשר לומר שאצל בני ישראל היו ספיקות באמונה בתבואה, ולכן לומד הרמב"ם פשוט אחר בזה.

אדמו"ר הזקן קיים את דעת האבן עזרא וביאר (במענה לשאלת הרמב"ם), שאמנם כולם האמינו בענין תבואה, אבל היו להם ספיקות האם משה הוא תבואה – ובלשון ס"ק מו"ח אדמו"ר: "ירער איז ווער" [= מי הוא מן] – וע"כ היתה ההבטחה ד"זגם בד' יאמינו לעולם".

ואדמו"ר הזקן סיים אז: שישנו רבי הרי כולם מאמינים. – צריכים לדעת, שהרבי חי' הבעש"ט ובודור זה הרבי הוא המגיד.

ב. הרי מובא בזה, ש"אפתסתותא דמשה בכל דודא ודודא", וכפי שהוא בכל הענינים – גם זה ישנו בגולה. מובא במדש "אין קל דור שאין בו משה וכהאבות", וחרו זהו דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל –

ויהי"ד שלא יצטרכו לדבר עוד אודות ענינים אלו, כיון שמיד כשיחזירו לדבר – יראו ליהודי, שהנה נמצא קדש הקדשים והארון עם שני לוחות הברית, היות ויחזרו כל החמשה דברים שהיו בבית ראשון, ובאופן געלה יותר, כיון שהגאולה באה "כחרף עיף", ויותר מהר – "ואזר עם עני שמאי", ובפטרות – למטה מעשרה ספרים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת יום ב' דצמ חשבונות התשס"ז - בלתי מומה)

סג

אין תדוץ על זה!...

כאשר רואים בפועל שעוברי רצונו מצליחים בדרכם, משא"כ אצל בני"ג, עושי רצונו, המצב הוא כו', ובפרט בזמן הגלות, עד לחושיך כפול ומכופל דעקבות משיחה, "החויש יכסה ארץ וערפל לאומים" – יש להרעיש על כך בכל התוקף, כמו ששאל משה רבינו היתכן ש"צדק ורע לו רשע וטוב לו", וכן שאל דימלי "מדוע דוד רשעים צלחה", וכמו כן שאלו כל הצדיקים בדורות שלאח"ז, כמוה בנוסה הסליחות והקנינות וכו', ואין תדוץ על זה!...

בנוגע לעבר – בודאי שאין להרחיק אחר מודתיו של הקב"ה, אבל, בנוגע לעתיד – יש לבקש לצעוק ולתבוע "עד מתי"...

ועד"ז בנוגע לכללות ענין הגלות, אשר, גם כאשר מכריזים ש"לא מרצונו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו', אינו מלכנו ית' הלנו כו'", הרי, בודאי שאין פירוש הדברים שהגלות הוא מצב נעים... עצם העובדה שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה גלה מעל שולחו אבי המלך, דבר הכי מר הוא! ומכיון שכן, יש לצעוק ולתבוע "עד מתי"... ובפרט לאור הכוזב רבתינו נשיאנו "עמדו הכן כולכם", מכיון שלא נשאר כי אם "לצחצח את הכפתורים", ותתיך מיד הגללים לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת יום ב' דצמ חשבונות התשס"ז - בלתי מומה)

סח

ה'סוסים" אינם משנים את המציאות כלל וכלל!

.. וכמו כן ב"זמן מתן תורתנו" מידי שנה בשנה, שאז חוזרים ונשנים כל הענינים שהיו במזן-תורה בפעם הראשונה, כמש"ז "והימים האלה זכרים ונגיעשים" – הרי זה באופן שהקב"ה נתן את התורה לכל בני"ג בשוב ממש.

ואם יטען שאינו מורגש זאת – הרי ידוע פתגם וסיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שתוכנו, שהעובדה שה"סוסים" – נפש הבהמית – אין להם שום מושג בענינים שמלכים החכמים שישבים ע"ז העגלה שנוסעת לקבל פני משיח צדקנו... – אינה משהה את המציאות כלל וכלל!

(משיחת יום ב' דצמ חשבונות התשס"ז - בלתי מומה)

השלימות ובתכלית העונג, במל-שכן מבעה"ב בשר ודם; ואעפ"י רואים שהגלות נמשכת ("צניני זיד") למעלה מ-1900 שנות ואין פוצה פה ומצפצפי!

מפעם לפעם מזדקקים בצעקה ושירה וקוראים פרק תהילים – אך במה נחשב הוא לגבי זה שבי ישראל מתגלגלים ("דריעין זיד איבער") 1900 שנה בגלות, הם ונבריהם ונבחריהם, ובערניו ובזקניו בבנינו ובבנותינו, וכל עם ישראל, יחד עם שכינתא בגלותא, עם מלאכי השרת וכו', ועי"ז – נמצאים בגלות בני ישראל שבמשך כל הדורות שלפנ"ז, שהרי מובן ופשוט שאבא, שבא אזי זקנו, אפילו אם הוא נמצא במקום הכי טוב, זה לא יערב לו (קען אין ניט איינמיין!) לכאשר הוא רואה שבנו, יהודי, עאכ"כ בן יחיד, נמצא כבר כמעט 2000 שנה במצב של גלות – וא"כ במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו?!

מה עושים א"כ בגלות? זהו דבר מופרך לגמרי!

ובפרט שכבר "כלי כל הקציץ" – אז מה עושים א"כ בגלות? זהו דבר מופרך לגמרי!

אלא מקבלים זאת בקבלת עול, שלא בראוננו הלכנו לגלות אלא ברצון ה' רויח, בפסוק וברוחניות – כשיצד יכול לערוב ("זיי קען איינמיין") הביני חיי ומזוני איזנו ידוע עד מה, ו"לעני מאיצנו ונחרקנו מעל אדמתנו ואין אנו יכולים לעלות ולאות ולהשתחוות לפניו כו' בבית המדל והקדוש כו'" (כפי שאמרם בתפלת מוסף), נמצאים במקום מסויים, לא ב' אמות של קדש הקדשים – וכיצד יערב כל העניינים?!

ויתירה מזו: כיצד יכול השו"ע לתבוע מהיהודי שיעבוד את עבודתו בשמחה ובטוב לבב, בה בשעה שאומרים "אין אנו יכולים לעלות ולאות ולהשתחוות לפניו כו'", ומסבירים א"ז – "קפני היד שנטשתלחה במקדשך",

כפי שהתפלל היום בתפלת מוסף לפני מלך המלכים הקב"ה, שהרי בשעת התפלה צריכה להיות הנונה ד"עי לפני מי אתה עומד", עד שבכמה בתי נכסיות זה כתוב על "עמוד התפלה", ובמקומות שזה לא כתוב זה בגלל שלא זקוקים לכתוב זאת, שהרי זוהי הנונה הפשוטה והכונה הפללית והעיקרית בעבודת התפלה בכלל (לאו דוקא בבהמ"ס), וללא כוונה זו התפלה אינה תפלה.

בנוגע לפירושי המלות – הכוונה הפרטית שבתפלה – ישנם חילוקים בין הפסוק הראשון דקריאת שמע והכרזה הראשונה דשמו"ע לגבי שאר התפלות, ובזמן הזה בין כך לא מכוונים את פירוש המלות בשלמות: אבל הכוונה הפללית של "דעי לפני מי אתה עומד" – היא לעיכובא בכל התפלות.